

Arrest

nr. 57 086 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANDERMEERSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoesje origine te zijn, met vaste verblijfplaats in Troitskaya in de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie.

U woonde er met uw vader en moeder, X en X (OV X) en uw vier broers en zussen, waaronder uw meerderjarige zus X (OV X).

U verliet Ingoesjetië omwille van de problemen van uw vader, die vaak werd meegenomen en mishandeld.

Uw ouders deelden de details niet met u maar van uw moeder vernam u wel dat deze problemen

begonnen waren omwille zijn jongere broer Ibrahim. Uw vader werd voor het eerst meegenomen in juli 2004. Daarna volgden nog arrestaties in de herfst van 2004 en de lente van 2005. Ongeveer drie weken na de dood van zijn moeder op 25 september 2006, werd uw vader opnieuw meegenomen. Sindsdien volgden de arrestaties elkaar veel sneller op. Vaak werd hij nadien in het ziekenhuis opgenomen. De laatste arrestatie vond plaats in juli 2008.

Daarnaast was er ook sprake van dat er bloedwraak werd uitgesproken tegen uw vader.

In de nacht van 5 op 6 augustus 2008 verliet u samen met uw vader en uw zussen Khadizat en Tamara Ingoesjetië. In Brest, Wit-Rusland stapten jullie over in een minibus die jullie verder naar België bracht. Jullie arriveerden in België op 11 augustus 2008 en vroegen dezelfde dag nog asiel aan.

Uw moeder en twee broers vertrokken op 16 november 2008 uit Ingoesjetië. Ook zij reisden via Brest naar België waar ze op 24 november 2008 aankwamen.

Uw moeder vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u een kopie van uw geboorteakte en een schoolattest neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw vader, Tomov Abu, beroept. (CGVS d.d. 27/03/2009, p.9)

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader door mij besloten werd dat uw vader de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen alsook voor een bespreking van de door u neergelegde documenten, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw vader. Deze beslissing is deels gebaseerd op tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden in de verklaringen van u, uw zus Tamara en uw ouders:

[...]

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat ook inzake de asielaanvraag van uw ouders en uw zus Tamara een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar vader, T. A.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 57 084 van 28 februari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van T. A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

De uitleg van verzoeker dat zijn dochters niet gezien hebben wie de deur open deed gezien zij in de kamer waren en dat geen van hen trouwens zeker waren van hun stuk, overtuigt de Raad niet.

Immers uit het administratief dossier blijkt dat er bij de dochter (K.) helemaal geen twijfel was toen zij verklaarde (zie verhoorverslag van 27 maart 2009, p. 10) dat het haar moeder was die de deur opendeed en niet haar vader zoals verzoeker beweert.

Dat dochter (K.) ten tijde van het verhoor op het Commissariaat-generaal, de kledij niet exact wist te benoemen van de invallers, blijkt ook niet uit voormeld verhoorverslag. Zij verklaarde uitdrukkelijk dat het om zwarte kledij ging en op de vraag "geen camouflage-uniformen", antwoordde zij ontkennend, zonder enige vraagstelling omtrent het begrip "camouflage-uniform".

Ook de stelling dat (K.) verkeerdelijk zou gemeend hebben dat gevraagd werd of er familie bij **haar** was langsgesproken om **haar** te zien, kan niet worden volgehouden. Immers, de Raad leest in voormeld verhoorverslag (p. 11) het volgende:

Vraag: "Kwam er familie op bezoek?"

Antwoord: "Nee, naar **ons** niet"

De Raad aanvaardt de uitleg dienaangaande in het verzoekschrift bijgevolg niet.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar, ongeacht de traumatische ervaring, in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Dit geldt ook voor verzoekers echtgenote die "uit paniek" zich niet meer herinnerde of het zij was die de deur opende of haar echtgenoot, i.e. verzoeker.

Verzoekers verwijzing naar de jeugdige leeftijd van zijn dochters, biedt evenmin een verschoning; adolescenten met een leeftijd van 17-18 jaar oud op het moment van de feiten, hebben volgens de Raad voldoende cognitief vermogen om wezenlijke gegevens van dergelijk ernstig voorval te onthouden.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift (p. 4) trouwens zelf aan dat zijn arrestatie in juli 2008 en bedreiging naar zijn gezin toe naar aanleiding hiervan, de druppel was die de emmer deed overlopen waarop hij besloot om met zijn gezin te vluchten. Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan volgens de Raad het relaas van verzoeker niet voor waar worden aangenomen.

Ook de stelling van verzoeker dat de geloofwaardigheid van het reisverhaal geen element kan zijn ter beoordeling van de vluchtelingenstatus, wordt door de Raad niet gedeeld.

In het licht van artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 mogen de met het onderzoek van een asielaanvraag belaste instanties van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

In casu werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen betreffende de controles aan de Poolse grens niet overeenkomen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, aan de buitengrenzen van de Schengenzone elk voertuig wordt gecontroleerd.

De bewering in het verzoekschrift dat de mensensmokkelorganisatie er in geslaagd is de strenge controles te omzeilen door "bijvoorbeeld" (zie het verzoekschrift, p. 10) lokale douaniers om te kopen, is niet meer dan speculatie en kan de objectieve en betrouwbare informatie van de commissaris-generaal, afkomstig van CEDOCA -een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst- niet weerleggen.

Daar waar verzoeker opmerkt dat hij zeker niet de enige kandidaat-vluchteling is die zijn vluchtroute niet meer tot in detail herinnert, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld wordt. Een verwijzing naar mogelijke hiaten in het asielrelaas van andere asielzoekers, is bovendien een bijzonder zwak argument om eigen falen te verdoezelen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging, wat op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter (zie hoger) in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Van verzoeker wordt de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 niet erkend; de bestreden beslissing schendt voormeld artikel, niet.

Een schending van artikel 48/5 van voormelde wet kan evenmin worden volgehouden. Gezien de motieven die verzoeker aanhaalt om zijn land te hebben verlaten, ongeloofwaardig zijn, dient zijn nood om bescherming te vinden in eigen land, niet onderzocht te worden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij en zijn familie tot de sociale groep behoren van (vermeende) islamitische rebellenstrijders, antwoordt de Raad dat het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Dergelijk relaas is niet in staat zijn bewering tot voormelde sociale groep te behoren, te ondersteunen.

2.6. Verzoeker voert ook nog de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij verwijst naar zijn relaas en besluit dat in het licht hiervan er wel degelijk zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker stelt dat er in de Noord-Kaukasische regio (inzonderheid Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië) al jarenlang een binnenlands gewapend conflict aan de gang is. Hij verwijst hiertoe naar allerhande rapporten, verslagen, uittreksels uit websites en persartikelen.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.7 Uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat "de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen

daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

2.8. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980, dat het individuele asielrelaas ten dele overstijgt en bovenal teruggaat op de algemene veiligheidssituatie in het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit of het staatsburgerschap bezit, in casu de Russische Federatie, en meerbepaald Ingoesjetië.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, kan evenwel worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht en beperkt in omvang zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt in dit verband inderdaad over een zekere appreciatiemarge en is na analyse van de beschikbare informatie volgens de Raad terecht van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië, actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht werpen op voorgaande appreciatie.

Immers, in zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie in strijd is met de inhoud van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, laat de Raad deze informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, prevaleren op het bundel persartikelen die verzoeker neerlegt.

Ook het rapport “As if they fell from the sky – Counterinsurgency, Rights Violations, and Rampant Impunity in Ingushetia” van Human Rights Watch kan voormelde informatie niet weerleggen; voormeld rapport dateert immers van juni 2008, terwijl de Subject Related Briefing “Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië” van 5 november 2009 is.

Het door verzoeker voorgelegde reisadvies van 7 april 2010 van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België en dit van 30 maart 2010 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “alle reizen worden afgeraden”, doet niet ter zake; dit reisadvies is bestemd respectievelijk voor reislustige Belgen en Nederlanders en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

In de overige artikelen die verzoeker neerlegt, -met name de Wikipedia-artikelen “2009 Nazran bombing” en “Civil war in Ingushetia”, de artikelen van Human Rights Watch “Human rights in Russia hearing May 6, 2010”, “Ingushetia under siege” van juli 2009 en “Russia-Events of 2009” en het artikel van IWPR “Ingushetia Crisis Deepens” van 13 februari 2008, is er weliswaar sprake van problemen op vlak van veiligheid en mensenrechten -wat door de commissaris-generaal overigens niet betwist wordt-, doch nergens uit voormelde artikelen blijkt dat het leven of de persoon van een burger ernstig bedreigd is als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2, c. van de voormelde wet.

De e-mails van mei 2010 met niet-officiële vertalingen van allerhande rapporteringen van de website Ingushetia.org, eveneens toegevoegd aan voorliggend verzoekschrift, neemt de Raad met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging. Deze zijn immers niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Tot slot, wat de verwijzing betreft naar passages uit de Subject Related Briefing “Ingoesjetië – Veiligheidssituatie in Ingoesjetië” van 5 november 2009, stelt de Raad vast dat verzoeker zich hier louter beperkt tot een selectieve lezing. Deze informatie dient echter in zijn geheel te worden gelezen.

Zoals de Raad er reeds eerder op gewezen heeft, beschikt de commissaris-generaal in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet.

Artikel 48/4 van de voormelde wet is niet geschonden.

2.9. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 26 maart 2009 in bijzijn van zijn advocaat de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE